

Welterusten, mama

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Mi-ae Seo

Welterusten, mama

Vertaald uit het Koreaans
door Mattho Mandersloot

Ambo|Anthos
Amsterdam

This book is published with the support of the
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

ISBN 978 90 263 4633 0

© 2010 Mi-ae Seo

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Mattho Mandersloot

Oorspronkelijke titel 잘 자요, 엄마 /

Jaljayo, eomma (The Good Girl)

Oorspronkelijke uitgever Woongjin Thinkbig Co.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock. Bijdragen van:

Ana Babii, psirob, catus, Africa Studio,

Mrspopman 1985, thitimon toyai en fotobook

Foto auteur © Studio Sillok

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Proloog

Stel je voor, je hebt een kamertje. Een klein kamertje met daarin allerlei herinneringen waar je nooit meer aan wilt denken. En aan de deur honderden ijzeren sloten.

Na verloop van tijd begin je het kamertje langzaam maar zeker te vergeten. Tot je op een gegeven moment niet eens meer zeker weet of het ooit heeft bestaan.

Het geheugen is iets heel gek. Dingen die je eigenlijk nooit zou mogen vergeten, verdwijnen juist daarom volledig uit je geheugen. Een soort verdedigingsmechanisme, zeggen ze. Je hersens helpen je een handje om te dealen met dat wat je eigenlijk niet aankunt. Uit angst om in te storten als je er te veel aan denkt, veegt je brein de lei schoon. Je onthoudt alleen de dingen waarvan je hoofd wil dat je ze onthoudt. Alleen de dingen waar je mee kunt leven.

Ik vraag me soms af: wat is er mis met mijn hoofd?

Nou, ik had dus zo'n kamertje.

Mijn kamertje was verschrikkelijk. Ik had het verstopt ergens ver, ver weg. Ik had het met een flinke lading kettingen op slot gedaan. Heel even was ik vergeten dat het bestond. Maar

helaas, niet voor lang. Op een dag sprongen de sloten open, allemaal tegelijkertijd.

Ook al was de deur open, ik voelde dat ik niet naar binnen moest gaan. Maar mijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand: ik deed het toch. En meteen wist ik het.

Het was de poort naar de hel.

I

1

Het was 17 juni, 03:37 uur, toen er een brandmelding binnenkwam uit Eungam-dong.

Zodra de melding bij de centrale brandweerkazerne in Namsan binnenkwam, werd hij automatisch doorgestuurd naar Kazerne West, het dichtstbijzijnde politiebureau en de forensische eenheid van de hoofdstedelijke politie.

Lee Sanguk, een brandonderzoeker aangesloten bij de centrale kazerne, had nachtdienst en lag te dutten op de bank in de koffiekamer. Hij schrok wakker van de melding op zijn telefoon, wreef de slaap uit zijn ogen en stond op. Hij was tot na enen met een rapport bezig geweest en had hoogstens twee uur geslapen.

Zijn oogleden voelden zwaar. Pas toen hij het gebouw uit liep en de koude buitenlucht inademde, viel de slaap van hem af.

Hij liep naar zijn auto. Voordat hij instapte, belde hij zijn collega bij de forensische eenheid, rechercheur Yu Dongsik.

‘Ja ja, ik ben wakker,’ klonk de schorre stem aan de andere kant van de lijn.

Het hoofdbureau had hem vast al gebeld. Sanguk zag het

voor zich: de rechercheur rechtop in bed, zijn ogen nog dicht en zijn telefoon dicht tegen zijn oor, terwijl hij wild met zijn hoofd schudde om wakker te blijven. Het kinderlijke tafereel viel moeilijk te rijmen met Yu's volwassen postuur.

Sanguk onderdrukte een gniffel en zei dat hij op het punt stond in de auto te stappen. 'Ik zie u zo.'

'Wacht even,' riep Yu, nog net voordat Sanguk ophing.

'Ja?' Sanguk luisterde vol spanning.

'Waar is het dit keer?' vroeg Yu.

Yu had het adres waarschijnlijk al doorgekregen, maar misschien was het hem in zijn halfslaap ontschoten of wilde hij het voor de zekerheid controleren.

'Eungam-dong. Bij de Baekryeonsastraat, een paar huizen vanaf het kruispunt waar de middelbare school staat.'

Sanguk hoorde Yu zuchten. Daarna bleef het even stil, alsof Yu zijn best deed om zichzelf tot de orde te roepen, gevolgd door gegrom. Misschien vloekte hij binnensmonds. Of hij ook een keer van zijn nachtrust mocht genieten. Sanguk gaf hem groot gelijk.

'Ik word er ook helemaal gek van,' zei hij meelevend.

'Goed, ik ga me aankleden. Zie je daar,' zei Yu.

Sanguk hing op en stapte snel in zijn auto.

Hij stak de sleutel in het contact, startte de motor en keek op het dashboard. Vier uur geweest.

Rond dit uur was het rustig op de weg. Als hij via Namdaemun reed, kon hij er binnen twintig minuten zijn. Hij verliet haastig de parkeerplaats en telde in zijn hoofd de branden die de afgelopen tijd in Eungam-dong hadden plaatsgevonden.

Maar liefst vijf incidenten sinds het voorjaar. Inmiddels werd hij er al kriegel van als hij hoorde dat iemand in Eungam-dong een doosje lucifers op zak had.

Het eerste incident had plaatsgevonden in Eungam Wijk 7, achter het Eunpyeong Ziekenhuis aan de voet van Baeknyeoneu-
heugel.

Er was een nieuw appartementencomplex, genaamd Hill-
state Apartments, in aanbouw, met een constante stroom in-
en uitrijdend werkverkeer als gevolg.

Er waren gelukkig geen slachtoffers gevallen. De brand was
ontstaan bij de ingang van de bouwput. Afgezien van een paar
houten vlonders die in rook opgingen, bleef de schade beperkt.
De opzichter ontdekte de brand in een vroeg stadium en han-
delde adequaat, waardoor het vuur in de kiem kon worden ge-
smoord. De brandweer trof geen eigenaardigheden aan, zodat
de brand werd geclassificeerd als ongeluk met een nasmeulende
sigarettenpeuk als mogelijke oorzaak.

Na de zoveelste brandmelding in Eungam-dong kon het
echter geen toeval meer zijn. Ook het onderzoek naar het eer-
ste incident werd heropend. Aangezien de bouwput 's nachts
werd afgesloten en er weinig voorbijgangers waren, was het
niet ondenkbaar dat er was ingebroken en iemand de brand
had aangestoken.

Het derde incident leidde tot de grootste schade. Toen wer-
den Sanguk en rechercheur Yu ingeschakeld.

De brand was ontstaan achter de lokale basisschool, niet
ver van de kerk aan de Baekryeonsastraat. Door een opsteken-
de wind sloeg de brand over op een nabijgelegen flatgebouw,
waardoor drie appartementen werden verwoest en drie men-
sen om het leven kwamen.

Ondanks het feit dat de brand om drie uur 's nachts was uit-
gebroken, was er een ooggetuige, een man die verderop in de
straat woonde. Hij had tot laat gewerkt en was onderweg naar
huis geweest toen hij de brand ontdekte. Hij beweerde een ei-

genaardige figuur te hebben gezien die via de hoofdstraat zou zijn verdwenen. Daarna had hij vlammen zien verrijzen. Hij kon geen signalement van de verdachte geven, daarvoor was het te donker geweest.

Toen Sanguk en rechercheur Yu echter aan hun onderzoek begonnen, stuitten ze op een dood spoor. Hun bevindingen strookten niet met de verklaring van de ooggetuige. Volgens omwonenden heerste er al tijden onenigheid tussen de buurtbewoners en de woningcorporatie die Eungam volplempte met nieuwbouw. Er werd gesuggereerd dat de reeks branden met het conflict te maken had.

Toen Sanguk de kruising bij Hongje voorbijreed, ging zijn telefoon.

‘Waar ben je?’ vroeg Yu toonloos.

‘Bent u er al?’ vroeg Sanguk.

‘Nee, onderweg.’

‘Ik dacht dat u ter plekke wilde overleggen...’

‘Is dit nou al de zesde op rij?’

‘Ja, dat klopt.’

Het bleef even stil. Sanguk vroeg zich af of de verbinding verbroken was.

‘Belde u ergens voor?’

‘Ik...’ begon Yu. ‘Ik heb een nare droom gehad...’

‘Een droom?’

Yu klonk alsof hij van slag was. Het was waarschijnlijk een combinatie van zijn nachtmerrie en de onheilspellende brandmelding: gezien de locatie was de kans groot dat er opzet in het spel was. Sanguk schrok ervan dat Yu een moment van zwakte toonde; zo had hij hem nog nooit meegemaakt. Yu stond duidelijk onder hoge druk vanwege de reeks branden.

Sanguk en rechercheur Yu deden gezamenlijk onderzoek,

maar ze hadden ieder hun eigen verantwoordelijkheden.

Het was Sanguks taak om de oorzaak van de brand te achterhalen door ter plaatse naar aanwijzingen te zoeken en verklaringen van ooggetuigen en eventuele slachtoffers af te nemen. Als dit basisonderzoek wees op mogelijke brandstichting, dan was het aan rechercheur Yu om de plaats van het incident te onderwerpen aan ingrijpend forensisch onderzoek en de dader op te sporen.

Als brandonderzoeker had Sanguk zijn deel van de klus geklaard zodra de brand geclassificeerd was, voor Yu begon het daar pas. Was er opzet in het spel, dan rustte Yu niet voordat de aanstichter was gevonden en de zaak was opgelost.

De twee gingen als team te werk en bespraken hun theorieën met elkaar, maar het was onvermijdelijk dat Yu onder hogere druk stond. Met elke brand die in Eungam werd gesticht, voelde hij de spanning hoger oplopen. Bij het hoofdbureau zagen ze de zaak het liefst zo snel mogelijk opgelost. Voorheen hadden Yu en Sanguk zelden een noodoproep als deze gekregen, maar vanwege de herhaaldelijke brandstichting liep er nu een directe lijn naar het duo.

Sanguk wist niet wat hij tegen Yu moest zeggen. Hij kon alleen maar hopen dat ze dit keer de dader te pakken zouden krijgen en zo een einde konden maken aan de reeks branden.

‘Geloof jij daarin, in dromen?’ vroeg Yu.

‘Jazeker. Mijn moeder heeft ook een bijzondere droom gehad de nacht voordat ik geboren werd. Wist u dat ik daarom uiteindelijk bij de brandweer ben gegaan? Heb ik u dat verhaal nooit verteld?’

Sanguk kletste normaal niet zoveel, maar het leek hem goed om Yu wat op te beuren, voor zover dat mogelijk was. Maar Yu, die de anekdote al bijna uit zijn hoofd kende, verbrak de ver-

binding voordat Sanguk aan zijn verhaal kon beginnen.

Sanguk legde grinnikend zijn telefoon in de middenconsole en drukte het gaspedaal dieper in.

Het was druk rond het kruispunt bij de middelbare school. Voorbijrijdende automobilisten minderden vaart om een glimp op te vangen van het oproer, en een groot aantal omstanders versperden Sanguk de weg naar de brand.

Ondanks het zwaailicht op zijn dak moest hij een paar keer toeteren voordat hij door kon rijden. Hij parkeerde zijn auto op de stoep, uit de buurt van de toekijkende menigte, en liep in de richting van de brand. De hectiek was hem bijna vertrouwd.

De brandweermannen waren volop aan het blussen, de ambulancebroeders stonden klaar om de gewonden af te voeren en de politieagenten schermde het terrein af. De straat was in rep en roer, des te meer nu ook de bewoners van de omliggende panden het nieuws gehoord hadden en naar buiten waren gekomen. Je kon in één oogopslag zien dat het om een behoorlijk grote brand ging.

Sanguk richtte zijn blik op de vlammenzee. Gelukkig was de brand al redelijk onder controle en waren de reddingswerkers zich aan het klaarmaken om het gebouw binnen te gaan. Sanguk stak de brandweermannen, die hij inmiddels herkende, een hart onder de riem en keek om zich heen.

Zelfs te midden van de enorme menigte sprong rechercheur Yu meteen in het oog. Sanguk herkende zijn korte kapsel en forse bouw van mijlenver.

Yu stond naast een politieauto en keek toe. Hij schudde zijn hoofd en onderdrukte een geeuw.

Sanguk liep snel op hem af.

‘Nog niet helemaal wakker?’ vroeg Sanguk.

Yu fronste en keek hoe de brandweermannen met een spuit in de weer waren. Hij had inderdaad niet veel geslapen en de schijnbaar eindeloze reeks branden drukte zwaar op zijn schouders.

‘Moest er weer iemand per se de lolbroek uithangen?’ vroeg hij nors.

‘Blijkbaar.’

Yu wreef geïrriteerd over zijn gezicht, keek om zich heen en liep naar een agent in uniform die bij het afzetlint stond. De agent deed op Yu's verzoek verslag van de voortgang. Toen Yu zei dat ze op zoek waren naar de man die de brand had gemeld, wees de agent in de richting van een buurtwinkel verderop.

Ook voor de ingang van de winkel had zich een menigte verzameld. De brand was inmiddels bijna geblust, dus sommige mensen hielden het voor gezien en gingen naar huis. Yu keek door de etalageruit naar binnen, maar zag niemand. Vlak naast de ingang stond een jongeman in een gestreept T-shirt die Yu nerveus aankeek. Het zag ernaar uit dat hij bij de winkel werkte en de kassa onbemand had achtergelaten om buiten naar de brand te kunnen kijken.

‘Ik heb de brand gemeld,’ zei de kassamedewerker.

‘Recherche,’ zei Yu. ‘Kunt u me vertellen hoe u de brand ontdekt heeft?’

Iedereen keek naar de kassamedewerker.

‘Het was ongeveer drie uur, denk ik,’ zei de kassamedewerker, krabbend aan zijn hoofd. ‘Ik had al een tijdje geen klanten gehad en voelde me slaperig. Ik besloot een frisse neus te halen. Toen ik naar buiten stapte, zag ik zwarte rookpluimen. Daar, boven die huizen. Eerst wist ik niet helemaal zeker of ik het wel goed zag, maar toen zag ik ook vlammen en ze werden

steeds groter. Ik schrok me te pletter en heb meteen de brandweer gebeld.'

Yu keek om naar de steeg die de kassamedewerker aanwees en verzonk even in gedachten.

'Waar komt die steeg op uit?' vroeg hij.

'Volgens mij loopt-ie dood.'

'Heeft u wellicht iets verdachts gezien voordat u belde? Een dubieuze figuur, iemand die in de buurt rondhing voordat de brand uitbrak?'

'Nee, niemand. Zoals ik al zei, ik liep alleen even naar buiten voor wat frisse lucht en toen ik eenmaal aan de telefoon hing met de brandweer, had ik geen oog meer voor wat er om me heen gebeurde.'

Yu gaf de jongeman zijn visitekaartje en vroeg om te bellen, mocht hem nog iets te binnen schieten.

Aan de voet van de steeg lag het vol met brandweerslangen en her en der stonden plassen water. Toen Yu tussen de slangen door de steeg in liep, zag hij een reddingswerker uit de gitzwarte rook opdoemen met in zijn armen een jong meisje. Ze kon niet veel ouder dan tien zijn.

Yu volgde het meisje met zijn ogen. Op de een of andere manier kon hij zijn ogen niet van haar afhouden. Hij draaide zich om en liep achter de reddingswerker aan.

De reddingswerker leverde het meisje over aan het ambulancepersoneel en haastte zich terug naar de steeg.

Een van de ambulancebroeders sloeg een deken om het meisje heen en vroeg of ze zich bezeerd had, maar het meisje zei niets en hield haar ogen op de steeg gericht. Gezien het feit dat ze zojuist uit een brandend gebouw was gered, leek ze vrij onaangedaan. Maar toen Yu dichterbij kwam, concludeerde hij dat ze in shock moest zijn. Ze hield een enorme teddybeer

tegen haar borst gedrukt en keek paniekerig uit haar ogen. Ze leek geen verwondingen te hebben opgelopen.

Na een tijdje wezenloos voor zich uit gestaard te hebben stapte het meisje opeens de ambulance uit en keek alert om zich heen. Ze leek te twijfelen of ze terug moest gaan naar de steeg of moest blijven waar ze was. Of misschien zocht ze iemand.

Yu voelde een speldenprik in zijn borstkas.

Slachtoffers maakten zijn vak haast ondraaglijk.

Over het algemeen lagen ze vredig te slapen terwijl de ramp zich voltrok. Het was bijna onvermijdelijk dat ze al hun bezittingen verloren en in het meest tragische geval raakten ze zelfs familieleden kwijt. Het kwam vaak voor dat slachtoffers naderhand kampten met slaapproblemen en paniekaanvallen. De herinneringen aan de brand spookten nog jaren door hun hoofd.

Yu zag hoe het meisje de menigte afspeurde op zoek naar haar familie, en hij werd woedend op de aanstichter. Toen het meisje bij de ambulance vandaan liep, rende hij op haar af.

‘Wat ga je doen?’ vroeg hij bezorgd. ‘Het is daar gevaarlijk. Als je hier even wacht, mag je zo mee naar het ziekenhuis.’

Het meisje keek hem met grote heldere ogen aan. Hij voelde dat ze hem, een wildvreemde, niet vertrouwde. Hij moest iets doen om haar gerust te stellen.

‘Maak je geen zorgen. Als het straks voorbij is, zie je je familie weer,’ probeerde hij.

Het meisje knipperde met haar ogen en mompelde iets, alsof het plotseling in haar opkwam.

‘Papa...’ zei ze strak voor zich uit, onhoorbaar.

‘Wat zeg je?’ vroeg Yu.

Ze keek hem aan. ‘Ik wil naar papa toe...’

Yu keek naar de ambulance. Leeg, zag hij door de open achterdeur. Als haar ouders gered waren, waren ze waarschijnlijk al naar het ziekenhuis afgevoerd. Of... ze waren nog binnen. Yu wilde die mogelijkheid niet accepteren. Hij wist niet wat hij moest zeggen en zocht om zich heen naar iemand die kon helpen.

Alsof ze om zijn aandacht wilde vragen, schudde het meisje aan Yu's mouw. Hij keek omlaag en werd begroet door haar ronde ogen. Opnieuw ging er een pijnscheut door zijn borstkas. De ogen van het meisje stonden vol tranen, alsof ze langzaam door begon te krijgen wat er aan de hand was. Ze kon ieder moment in huilen uitbarsten. Wat er ook gebeurde, haar familie moest zo snel mogelijk in veiligheid worden gebracht. Hoe langer ze van hen gescheiden was, des te groter haar paniek. Yu zocht naar Sanguk.

Sanguk ondervroeg de reddingswerkers, die de brand inmiddels hadden geblust en hun materieel aan het opruimen waren, om zich ervan te verzekeren dat de kust veilig was voor verder onderzoek. Het was zaak om de werkwijze van de brandweer na te lopen, zodat er geen fouten in het onderzoek konden sluipen. Yu wachtte tot Sanguk klaar was met zijn gesprek en lette op het meisje.

Al snel bedankte Sanguk de brandweermannen en kwam naar Yu toe gelopen.

‘Zullen we dan maar?’ vroeg Sanguk, die duidelijk wilde beginnen met het onderzoek. Toen viel zijn blik op het meisje. Hij keek vlug weer terug naar Yu, met vraagtekens in zijn ogen. Yu gebaarde met zijn kin in de richting van de brand.

Toen realiseerde Sanguk zich pas dat ze een slachtoffer moest zijn. Hij bukte en aaide het meisje over haar kruin. ‘Je zult wel geschrokken zijn. Nergens pijn? Waar is mama?’

Het meisje zweeg. ‘Die is dood,’ zei ze vervolgens.

Er rolde een traan over haar wang. Sanguk stond met zijn mond vol tanden en keek naar Yu.

‘Is ze... daarbinnen?’ vroeg Yu.

Het meisje schudde haar hoofd en perste haar lippen op elkaar, alsof ze verder niets meer wilde zeggen. Nu ze over haar moeder waren begonnen, keek het meisje nog grimmiger uit haar ogen, en ze trok de teddybeer nog dichter tegen zich aan. Ze ontweek Sanguks blik en verschool zich achter de kop van de beer.

‘Als ik het goed begrijp, is haar vader in veiligheid. Ze zei net dat ze naar papa wil,’ fluisterde Yu tegen Sanguk.

‘Dan kan ze met de ambulance mee. Hij zal wel naar Ziekenhuis West zijn gebracht. Zal ik het navragen?’

‘Papa is bij Ziekenhuis Seoel,’ zei het meisje, dat een paar tellen geleden nog vastbesloten had geleken om voor de rest van haar leven haar mond te houden.

‘Ziekenhuis Seoel?’ Yu keek niet-begrijpend naar het meisje. ‘Is dat hier in de buurt?’ vroeg hij aan Sanguk.

‘Ik zou het niet weten. Nog nooit van gehoord.’

Een aantal ziekenhuizen was aangewezen om eventuele slachtoffers naartoe te brengen, afhankelijk van de locatie van de brand, maar Ziekenhuis Seoel behoorde daar niet toe. Het meisje raakte ongeduldig. Ze veegde met de rug van haar hand een traan van haar wang en pakte een visitekaartje uit haar broekzak, dat ze naar Sanguk uitstak.

‘Papa’s nummer. Kunt u hem bellen?’

Sanguk keek stomverbaasd naar het meisje, pakte het visitekaartje aan en keek weer naar Yu.

‘Waar wacht je op? Hup, bellen,’ zei de rechercheur.

Sanguk pakte snel zijn telefoon uit zijn zak en toetste het nummer in.

‘Hallo? Spreek ik met de heer... uhm... Yun Jaeseong?’

Aan de stem van de man te horen had Sanguk hem wakker gebeld. Hij was blijkbaar niet op de hoogte van de brand en vroeg geagiteerd wat er aan de hand was. Op dit tijdstip nam niemand de telefoon met een gerust hart op.

‘Ik sta hier naast uw dochter in Eungam-dong. Er is brand uitge... Juist. Ja, dat klopt. Jeongseong Building, aan de Dalma-
jistraat. Inderdaad... Maakt u zich geen zorgen, uw dochter is ongedeerd. Ja, ja.’

Sanguk hing op, de vader zou zo snel mogelijk komen.

Hij had zijn telefoon nog niet weggestopt of het meisje sjoorde aan zijn broekspijp. Hij keek omlaag. Haar ogen stonden vol verwachting.

‘Komt papa?’ vroeg het meisje.

‘Papa komt eraan. Wacht hier maar.’

Het gezicht van het meisje lichtte op. Van het ene op het andere moment maakte de angst in haar ogen plaats voor kalmte. Sanguk keek om zich heen en zag dat de ambulance vertrokken was. Hij vroeg een agent op het meisje te passen en liep samen met Yu naar de steeg.

De reddingsbrigade was al naar huis en de overgebleven brandweermannen waren een deur aan het inrammen om te controleren of al het gevaar geweken was. Yu en Sanguk begonnen aan hun inspectieronde.

Het zag ernaar uit dat het vrijstaande huis en de flat aan het einde van de steeg het hardst getroffen waren. Ze richtten zich eerst op het huis.

Ze duwden het hek open en liepen de tuin in. Er stond een aantal bomen met daarachter het huis, dat alleen een benedenverdieping telde. Het was een puinhoop. Zwart roetwater was